

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของระบบสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร

ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง การค้าระหว่างประเทศได้ดำเนินไปบนพื้นฐานของหลักการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันและการค้าต่างตอบแทน ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานของ GATT การปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันนั้น เป็นไปในลักษณะที่ต้องให้การให้ประเทศสมาชิกของ GATT ที่ทำการลดหรือยกเว้นภาษีศุลกากรแก่สินค้าที่นำเข้าจากประเทศหนึ่ง ขยายการให้สิทธิทางภาษีศุลกากรแก่ประเทศสมาชิกอื่น ๆ ด้วย โดยไม่ทำการเลือกปฏิบัติในการให้สิทธิพิเศษ ฯ ซึ่งหลักการนี้สอดคล้องกับหลักการทางเศรษฐศาสตร์ ในแง่ของการก่อให้เกิดการขยายตัวทางการค้า อันจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาและการขยายตัวทางเศรษฐกิจขึ้นในประเทศต่าง ๆ ภายใต้การค้าที่ไม่มีการกีดกัน ในส่วนของหลักการค้าต่างตอบแทนนั้นถึงแม้ว่าจะไม่ได้แสดงไว้อย่างชัดเจนในหลักการของ GATT แต่หลักการอันนี้จะถูกหยิบยกขึ้นมาใช้เป็นเครื่องต่อรอง เมื่อประเทศสมาชิกทำการเจรจาทางการค้า เนื่องมาจากหลักการของความเท่าเทียมกัน (Equality) ของ GATT ได้เปิดช่องว่างให้ประเทศสมาชิกสามารถนำหลักเกณฑ์อันนี้มาใช้เป็นเครื่องต่อรองได้ โดยจะปรากฏในรูปของการที่ประเทศหนึ่งให้สิทธิประโยชน์แก่ประเทศหนึ่งแล้วประเทศที่ได้รับสิทธิประโยชน์นั้น ต้องปฏิบัติกับประเทศที่ให้สิทธิประโยชน์ในลักษณะเดียวกัน ซึ่งเป็นการสร้างกฎเกณฑ์ของการแลกเปลี่ยนความได้เปรียบที่เท่าเทียมกันระหว่างประเทศสมาชิก ดังนั้นจะเห็นได้ว่าหลักเกณฑ์ทั้งสองนี้จะมีลักษณะเกื้อกูลซึ่งกันและกัน โดยหลักการค้าต่างตอบแทนนั้นจะเป็นกฎเกณฑ์พื้นฐานในการเจรจาทางการค้า ส่วนหลักการของการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันจะเป็นมาตรการอันจะนำไปสู่ระบบการค้าเสรี

ภายใต้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของ GATT ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น ตามความเห็นของประเทศกำลังพัฒนาและประเทศด้อยพัฒนาแล้ว ต่างพิจารณาว่ามี

ลักษณะที่ให้ประโยชน์แก่ประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งสิ้น เนื่องจาก GATT ไม่เข้าใจความต้องการและความเป็นจริงของประเทศกำลังพัฒนาและประเทศด้อยพัฒนาอันมีสาเหตุมาจากความไม่เท่าเทียมกันในอำนาจต่อรองทางการค้าของประเทศพัฒนาแล้วกับประเทศกำลังพัฒนา นอกจากนั้นภายใต้โครงสร้างของ GATT รวมทั้งหลักการการค้าต่างตอบแทนยังมีส่วนทำให้การเจรจาทางการค้าในระดับพหุภาคีถูกครอบงำโดยประเทศพัฒนาแล้วทั้งสิ้น

ถ้าพิจารณาถึงสาเหตุแห่งการครอบงำนั้น พอจะแยกประเด็นได้ดังนี้ ประการแรกจากหลักการพื้นฐานของ GATT ในเรื่องของการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน และการค้าต่างตอบแทนนั้น โน้มเอียงที่จะเน้นการต่อรองสำหรับสินค้าที่ประเทศพัฒนาแล้วต้องการ ซึ่งส่งผลให้เกิดการกีดกันสินค้าของประเทศกำลังพัฒนา ประการที่สอง ประเทศกำลังพัฒนาไม่อยู่ในฐานะที่จะทำการเจรจาทางภาษีศุลกากรด้วยได้ ส่วนหนึ่งเนื่องมาจากการที่ภาษีศุลกากรเป็นแหล่งรายได้ และยังเป็นเครื่องมือที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาประเทศ อีกส่วนหนึ่งมาจากการใช้มาตรการกีดกันที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากร (quantitative restrictions) ของประเทศกำลังพัฒนาเอง ดังนั้นถ้ามีการเรียกร้องให้ประเทศกำลังพัฒนาลดหรือยกเว้นภาษีศุลกากรในอัตราเดียวกันกับในกรณีของประเทศที่พัฒนาแล้วทำการลดหรือยกเว้นรวมทั้งยกเลิกมาตรการที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากรตามหลักการการค้าต่างตอบแทน ย่อมจะมีผลกระทบต่อประเทศกำลังพัฒนาเหล่านั้นในการเจรจาทางการค้าอย่างแน่นอน

ดังนั้น จึงเป็นผลให้ประเทศพัฒนาแล้วสามารถดำเนินการเจรจาทางการค้าภายใต้หลักการของ GATT ในลักษณะที่ได้เปรียบในสินค้าอุตสาหกรรมและทำการป้องกันสินค้าในภาคการเกษตรของประเทศพัฒนาแล้ว เพราะฉะนั้นภายใต้สภาวะการณ์เช่นนี้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของ GATT ที่สร้างขึ้นมานอกจากจะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศกำลังพัฒนาแล้วยังทำลายประเทศกำลังพัฒนาอีกด้วย¹ จึงจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับประเทศกำลังพัฒนาที่จะทำการสร้างกฎเกณฑ์ทางการค้า

¹Abdulgawi Yusuf, Legal aspects of trade preferences for development states (Hague : Martinus Nijhoff Publishers, 1982)

ระหว่างประเทศขึ้นมาใหม่เพื่อที่จะช่วยแก้ไขฐานะของตนในเวทีการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้ถูกบรรจุลงในรายงานที่นำเสนอต่อที่ประชุมUNCTAD (UNITED NATIONS Conference on Trade and Development) ซึ่งจัดให้มีขึ้นที่เจนีวา ในปี พ.ศ. 2506 โดยประเทศกำลังพัฒนาได้เรียกร้องให้มีการพิจารณาปัญหาที่เกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศ ปัญหาที่เกิดขึ้นในการค้าสินค้าเกษตรกรรม (Primary Products) และความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศพัฒนาแล้วกับประเทศกำลังพัฒนา

โดยประเทศกำลังพัฒนาหวังว่า U.N. (UNITED NATIONS) สามารถที่จะยุติการควบคุมจากประเทศที่พัฒนาแล้ว โดยอาศัยองค์การทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นเครื่องมือ และในช่วงเวลาเดียวกันนั้น ประเทศกำลังพัฒนาที่ได้รับผลกระทบจากการวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจของโลก จากการขาดดุลการค้าอย่างมาก และการลดลงของสัดส่วนการค้าระหว่างประเทศของประเทศกำลังพัฒนาในตลาดโลก ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2498-2508 จาก 25.5 เปอร์เซ็นต์ เป็น 19.6 เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่สัดส่วนการค้าระหว่างประเทศของประเทศพัฒนาแล้วมีค่าสูงขึ้น (จาก 64.3 เปอร์เซ็นต์ เป็น 68.8 เปอร์เซ็นต์)¹ นอกจากนี้ประเทศกำลังพัฒนา ยังวิตกต่อผลกระทบที่เกิดจากการรวมตัวกันทางการเศรษฐกิจของประเทศพัฒนาแล้ว (EEC) อันจะนำมาซึ่งมาตรการกีดกันทางการค้า ซึ่งจะส่งผลต่อการค้าของประเทศกำลังพัฒนา

ในการประชุมของ UNCTAD ครั้งที่ 1 นั้นได้มีการเสนอเอกสารที่สำคัญ ซึ่งเสนอโดยเลขาธิการสหประชาชาติ นาย Raul Predisch ในเอกสารฉบับนี้ ได้มีการเสนอนโยบายการค้าระหว่างประเทศในลักษณะที่จะก่อให้เกิดการขยายตัวทางการค้าทั้งทางด้านปริมาณและประเภทของสินค้าแก่ประเทศกำลังพัฒนา และให้การรับรองว่าสินค้าเกษตรกรรมของประเทศกำลังพัฒนาจะได้รับความยุติธรรมทั้งทางด้านการค้า และทางด้านราคาของสินค้าที่ตนส่งออก

¹Krishnanauti, R. , " Tariff Preferences in Favour of Developing Countries," Journal of world Trade Law 4 (May-June 1970): 643.

นอกจากนั้นยังได้เสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาการพัฒนาเศรษฐกิจ
ของประเทศกำลังพัฒนาไว้ 3 ข้อด้วยกัน

1. ให้ผู้ผลิตสินค้าเกษตรกรรมในประเทศกำลังพัฒนาได้รับความช่วยเหลือทางด้านราคาสินค้า และการรักษาเสถียรภาพของสินค้า เช่นเดียวกับผู้ผลิตของประเทศที่พัฒนา

2. สินค้าอุตสาหกรรม และกึ่งอุตสาหกรรมจากประเทศกำลังพัฒนาจะได้รับสิทธิพิเศษในการเจาะตลาดของประเทศพัฒนาแล้ว เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันในการแข่งขันกับสินค้าอุตสาหกรรมของประเทศพัฒนาแล้ว

3. จัดให้มีการให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่ประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายเพื่อก่อให้เกิด Specialization ในประเทศเหล่านั้น จากการส่งสินค้าออกไปสู่ตลาดในประเทศที่พัฒนาแล้ว ซึ่งเป็นตลาดที่ใหญ่กว่า¹

ทั้งหมดนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะเพิ่มรายได้จากการส่งออกของประเทศกำลังพัฒนา ส่งเสริมอุตสาหกรรมของประเทศกำลังพัฒนา และเร่งการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนา ส่วนผลประโยชน์ที่ได้รับจากระบบสิทธิพิเศษสำหรับประเทศกำลังพัฒนานั้นจะอยู่ในรูปของความแตกต่าง หรือ ส่วนต่างระหว่างอัตราภาษีศุลกากรที่จัดเก็บจากสินค้าที่นำเข้าจากประเทศพัฒนาแล้วกับอัตราภาษีศุลกากรที่จัดเก็บจากสินค้าที่นำเข้าจากประเทศกำลังพัฒนา โดยส่วนต่างนี้จะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับประเภทของสินค้าด้วย ซึ่งความสามารถในการแข่งขันของสินค้าของประเทศกำลังพัฒนาที่เพิ่มขึ้นจึงเกิดจากส่วนต่างของอัตราภาษีศุลกากรนี้เอง²

สำหรับประเทศที่ให้สิทธิพิเศษฯ ที่สำคัญนั้น ประกอบด้วย สหรัฐอเมริกา กลุ่มประชาคมยุโรป และญี่ปุ่น โดยประเทศเหล่านี้ได้นำเข้าภายใต้สิทธิพิเศษฯ ถึง

¹U.N., "Doc. E/Conf. 46/3. ," report by the Secretary-General of UNCTAD, 1964.

²UNCTAD, "Docuement. TD/B/C.5/90. Eighth general report on the implementation of the generalized system of preferences," prepared by the UNCTAD, 1984.

21,631 ล้านดอลลาร์ ในปี พ.ศ. 2523 เมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2519 ที่นำเข้าภายใต้สิทธิพิเศษฯ มีมูลค่า 8,900 ล้านดอลลาร์ เมื่อพิจารณาลงไปในรายละเอียดจะเห็นว่า การนำเข้าสินค้าที่ได้รับสิทธิพิเศษฯจริงของกลุ่มประชาคมยุโรป (EEC) ในกลุ่มสินค้าอุตสาหกรรม (CCCN 25-99) จากประเทศกำลังพัฒนาในปี พ.ศ. 2514 ซึ่งเป็นปีแรกของการให้สิทธิพิเศษฯแก่ประเทศกำลังพัฒนา มีมูลค่า 338 ล้านดอลลาร์ หรือคิดเป็นร้อยละ 1.8 ของการนำเข้าสินค้าทั้งหมดของกลุ่มประชาคมยุโรป เมื่อเปรียบเทียบกับ การนำเข้าสินค้าอุตสาหกรรมภายใต้สิทธิพิเศษฯ ในปี พ.ศ. 2523 มีมูลค่าสูงขึ้นถึง 7,461 ล้านดอลลาร์หรือคิดเป็นร้อยละ 6.15 ของการนำเข้าทั้งหมด

ในส่วนของสินค้าเกษตรกรรมนั้น (CCCN1-24) กลุ่มประชาคมยุโรปนำเข้าภายใต้สิทธิพิเศษฯ ในปี พ.ศ. 2514 มีมูลค่า 184 ล้านดอลลาร์หรือคิดเป็นร้อยละ .98 ของการนำเข้าทั้งหมดของกลุ่มประชาคมยุโรปเพิ่มขึ้นเป็น 1880 ล้านดอลลาร์ ในปี 2523 หรือคิดเป็นร้อยละ 1.55

สำหรับประเทศญี่ปุ่นซึ่งเริ่มให้สิทธิพิเศษฯ ในระยะเวลาเดียวกันกับกลุ่มประชาคมยุโรปนั้น ได้มีการนำเข้าภายใต้สิทธิพิเศษฯของกลุ่มสินค้าอุตสาหกรรมสูงขึ้นเช่นเดียวกัน จากมูลค่าการนำเข้าสินค้าอุตสาหกรรมภายใต้สิทธิพิเศษฯในปี พ.ศ. 2515 ที่มีเพียง 213 ล้านดอลลาร์ มีค่าสูงขึ้นถึง 4,082 ล้านดอลลาร์ในปี พ.ศ. 2523 สำหรับสินค้าเกษตรกรรมนั้นจากที่นำเข้าภายใต้สิทธิพิเศษฯ ที่มีมูลค่าเพียง 2.6 ล้านดอลลาร์เพิ่มสูงขึ้นเป็น 902 ล้านดอลลาร์ ในปี พ.ศ. 2523 ด้วยเช่นกัน

สำหรับประเทศสุดท้ายที่นำเข้าภายใต้สิทธิพิเศษฯที่สำคัญก็คือ สหรัฐอเมริกา โดยมีการนำเข้าภายใต้สิทธิพิเศษฯ สำหรับสินค้าอุตสาหกรรมในปีแรกของการให้สิทธิพิเศษฯ คือในปี พ.ศ. 2519 นั้น มีมูลค่า 312 ล้านดอลลาร์ เพิ่มขึ้นถึง 5,591 ล้านดอลลาร์ ในปี พ.ศ. 2523 สำหรับสินค้าเกษตรกรรมนั้นก็ มีลักษณะเช่นเดียวกัน ในปี พ.ศ. 2523 นำเข้าภายใต้สิทธิพิเศษฯ มีมูลค่า

1,717 ล้านดอลลาร์จากเดิมที่นำเข้าเพียง 6 ล้านดอลลาร์ ในปี พ.ศ. 2519¹ เมื่อพิจารณาจากผู้ที่ได้รับประโยชน์จากระบบสิทธิพิเศษฯ ซึ่งก็คือ กลุ่มประเทศกำลังพัฒนานั้น กลุ่มประเทศอาเซียน ก็เป็นกลุ่มประเทศหนึ่งที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ จากประเทศพัฒนาแล้วด้วยเช่นกัน การนำเข้าสินค้าที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ ของทั้ง 3 ประเทศจากกลุ่มประเทศอาเซียนนั้นมิต่ำสูงขึ้นโดยตลอดดังแสดงไว้ในตารางที่ 1.2-1.4 จะเห็นได้ว่า การใช้สิทธิพิเศษฯ ในกลุ่มสินค้าอุตสาหกรรม (CCCN 25-99) นั้นจะอยู่ในระดับสูง สำหรับแต่ละประเทศสมาชิกของกลุ่มอาเซียน เมื่อเปรียบเทียบกับการใช้สิทธิพิเศษฯ ในกลุ่มสินค้าเกษตรกรรม ยกเว้นประเทศฟิลิปปินส์และมาเลเซียที่มีการใช้สิทธิพิเศษฯ ในกลุ่มสินค้าเกษตรกรรมสูงกว่ากลุ่มสินค้าอุตสาหกรรมที่ได้รับจากกลุ่มประชาคมยุโรปในปี พ.ศ. 2524 ดังแสดงไว้ในตารางที่ 1.4

จากตัวเลขของการใช้สิทธิพิเศษฯ เหล่านี้พอจะชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของระบบสิทธิพิเศษฯ ที่มีต่อกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มประเทศอาเซียนในการส่งสินค้าไปยังสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และกลุ่มประชาคมยุโรปตามลำดับ และจากผลประโยชน์ที่ได้รับจากระบบสิทธิพิเศษฯ นี้ประเทศที่ให้สิทธิพิเศษฯ บางประเทศ จึงนำระบบสิทธิพิเศษฯ มาใช้เป็นเครื่องต่อรองทางการค้าในลักษณะพหุภาคี (bilateral negotiation) เพื่อให้ประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ เหล่านี้ ดำเนินนโยบายหรือปฏิบัติตามข้อเรียกร้องอย่างเช่นในกรณีของประเทศสหรัฐอเมริกา ที่ทำการเรียกร้องให้ประเทศสมาชิกของกลุ่มอาเซียนเปิดตลาดสำหรับสินค้าบุหรี่ยของตน ตลอดจนเรียกร้องให้ทำการปกป้องทรัพย์สินทางปัญญาของสหรัฐซึ่งข้อเรียกร้องเหล่านี้ได้ถูกนำไปเป็นข้อต่อรองกับประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ด้วยเช่น เกาหลี ไต้หวัน ฮองกง เป็นต้น โดยถ้าประเทศเหล่านี้ไม่ปฏิบัติตามข้อเรียกร้องเหล่านี้แล้ว สหรัฐอเมริกา ก็จะทำการตอบโต้โดยการใช้มาตรา 301 แห่ง Omnibus Trade Act ปี พ.ศ. 2531

¹UNCTAD., " Document TD/B/C.5/87, Evaluation of the trade effects of the generalized system of preferences," study by Craig R. Macphee , 1984.

ตารางที่ 1.1

การนำเข้าสินค้าที่ได้รับสิทธิพิเศษ ของ 3 ประเทศหลักที่ให้อัตราพิเศษ ในปี พ.ศ. 2523 เปรียบเทียบกับ
การนำเข้าสินค้าที่ได้รับสิทธิพิเศษ ในนิรทของ 3 ประเทศหลักที่เริ่มให้อัตราพิเศษจากประเทศกำลังพัฒนา

(หน่วย : ล้านดอลล่าร์)

ประเทศที่ให้อัตราพิเศษ (1)	การนำเข้ารวม (2)	การนำเข้าที่ เสียภาษี ศกภาพความชั่วคราว MFN (3)	การนำเข้าภายใต้ระบบสิทธิพิเศษ		สัดส่วน (ร้อยละ)	
			ได้รับสิทธิพิเศษ (4)	ไม่ได้รับสิทธิพิเศษจริง (5)	(4)/(2) (6)	(5)/(2) (7)
ประเทศกลุ่มยุโรป						
1) พ.ศ. 2523						
CCCN 1-24	19,808	8,653	3,288	1,880	38	57
25-99	101,18	29,237	23,421	7,461	80	32
1-99	121,226	37,890	26,709	9,341	71	35
2) พ.ศ. 2514						
CCCN 1-24	4,683	3,850	401	184	10	16
25-99	13,492	1,629	1,090	338	67	21
1-99	18,775	5,429	1,491	552	27	35
ญี่ปุ่น						
1) พ.ศ. 2523						
CCCN 1-24	6,237	4,635	977	902	21	30
25-99	22,877	7,987	7,510	4,082	94	51
1-99	29,114	12,622	8,487	4,982	67	59
2) พ.ศ. 2514						
CCCN 1-24	1,059	640	29	26	5	96
25-99	5,847	3,344	743	213	22	29
1-99	6,906	3,984	722	239	19	31
สหรัฐอเมริกา						
1) พ.ศ. 2523						
CCCN 1-24	21,814	9,474	3,363	1,717	35	51
25-99	48,667	44,354	10,948	5,591	25	51
1-99	70,481	53,828	14,311	7,308	27	51
2) พ.ศ. 2514						
CCCN 1-24	3,421	1,387	326	96	24	29
25-99	4,425	3,153	527	312	17	59
1-99	7,846	4,540	843	408	19	48

ที่มา : Trade Information Service. UNITED NATIONS

หมายเหตุ : 1) CCCN 1-24 , CCCN 25-99 และ CCCN 1-99 จะหมายถึงสินค้าเกษตรกรรม สินค้าอุตสาหกรรม และสินค้าอื่นๆ
รายการ ตามลำดับ

2) การจัดกลุ่มสินค้าที่ทำการจัดกลุ่มรายการจัดของ UNCTAD

ตารางที่ 1.2

สัดส่วนการนำเข้าสินค้าที่ได้รับสิทธิพิเศษต่อการนำเข้าเข้าร่วมจำแนกตามประเภทของสินค้าของ 3 ประเทศหลักที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ ในปี พ.ศ. 2523 เปรียบเทียบกับปีแรกของ 3 ประเทศหลักที่เริ่มให้สิทธิพิเศษฯ จากประเทศกำลังพัฒนา

(หน่วย : ร้อยละ)

ประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ (1)	สัดส่วนของการนำเข้าสินค้าที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ ต่อการนำเข้าทั้งหมด		อัตราการเจริญเติบโต (2514-2523)	
	สินค้าเกษตรกรรม (2)	สินค้าอุตสาหกรรม (3)	สินค้าเกษตรกรรม (5)	สินค้าอุตสาหกรรม (6)
1. กลุ่มประชาคมยุโรป				
1.1 การนำเข้า พ.ศ. 2523	7.35	6.15	92.17	210.74
1.2 การนำเข้า พ.ศ. 2514	2.5	1.8		
2. ญี่ปุ่น				
2.1 การนำเข้า พ.ศ. 2523	17.84	14.02	336.92	181.69
2.2 การนำเข้า พ.ศ. 2514	3.64	3.08		
3. สหรัฐอเมริกา				
3.1 การนำเข้า พ.ศ. 2523	11.48	10.37	422.14	422.99
3.2 การนำเข้า พ.ศ. 2514	7.05	5.2		

ที่มา : Trade Information Service, UNITED NATIONS.

ตารางที่ 1.3

โครงสร้างการนำเข้าของประเทศไทยที่ให้สิทธิพิเศษฯ จากประเทศกำลังพัฒนา

(CCCN 1-99)

(หน่วย : ล้านดอลลาร์)

ประเภท	ปี (พ.ศ.)	2519	2520	2521	2522	2523	2524	2525	2526
1) กลุ่มประชาคมยุโรป (EEC)									
1.1 การนำเข้าทั้งหมด		79,940	71,224	68,350	90,861	121,226	111,282	94,676	80,505
1.2 การนำเข้าจาก MFN		17,950	19,762	19,424	26,945	37,890	30,787	30,313	30,462
1.3 การนำเข้าสินค้าที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ		10,903	12,246	13,741	19,169	26,709	23,972	23,031	22,299
1.4 การนำเข้าที่ใช่สิทธิพิเศษฯ จริง		3,916	4,390	4,541	6,991	9,341	9,002	8,684	8,394
2) สหรัฐอเมริกา									
2.1 การนำเข้าทั้งหมด		28,498	34,508	41,417	94,532	70,481	60,52	78,305	89,600
2.2 การนำเข้าจาก MFN		21,880	25,654	31,381	38,164	53,823	N.A	65,925	65,925
2.3 การนำเข้าสินค้าที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ		6,530	7,678	9,741	11,725	14,311	16,870	17,431	22,870
2.4 การนำเข้าที่ใช่สิทธิพิเศษฯ จริง		3,160	3,878	5,04	6,260	7,308	8,396	8,422	10,800
3) ญี่ปุ่น									
3.1 การนำเข้าทั้งหมด		13,458	14,508	18,682	25,423	29,113	27,528	29,207	32,553
3.2 การนำเข้าจาก MFN		6,369	7,021	9,673	11,759	12,623	13,331	13,877	15,268
3.3 การนำเข้าสินค้าที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ		3,369	3,930	5,834	7,577	8,487	8,575	8,888	10,042
3.4 การนำเข้าที่ใช่สิทธิพิเศษฯ จริง		1,790	2,303	3,147	4,317	4,985	5,263	5,323	6,057
4) การนำเข้าทั้งหมดของทุกประเทศ OECD									
4.1 การนำเข้าทั้งหมด		136,469	136,281	145,084	185,950	248,716	228,733	262,822	220,936
4.2 การนำเข้าจาก MFN		51,999	58,542	67,255	86,654	116,807	143,876	132,069	121,542
4.3 การนำเข้าสินค้าที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ		23,812	27,261	33,312	44,446	57,483	68,715	62,224	60,365
4.4 การนำเข้าที่ใช่สิทธิพิเศษฯ จริง		10,401	12,299	15,024	21,055	25,808	32,342	27,764	28,657

ที่มา : Trade Information Service, UNITED NATIONS.

ตารางที่ 1.4

โครงสร้างการนำเข้าของประเทศไทยให้สิทธิพิเศษฯ จากประเทศกำลังพัฒนา

(แสดงในรูปร้อยละ)

(หน่วย : ร้อยละ)

ประเทศ	ปี (พ.ศ.)	2519	2520	2521	2522	2523	2524	2525	2526
1. กลุ่มประเทศทั่วไป (EEC)									
1.1	สัดส่วนการนำเข้าภายใต้การใช้สิทธิพิเศษฯ จริงต่อการนำเข้าทั้งหมด	5	5	7	8	8	8	9	10
1.2	สัดส่วนของการนำเข้าภายใต้การใช้สิทธิพิเศษฯ จริงต่อการนำเข้าจาก MFN	61	62	71	71	70	78	76	73
1.3	สัดส่วนของการนำเข้าที่ใช้สิทธิพิเศษฯ จริงต่อการนำเข้าสินค้าที่อยู่ในข่ายได้รับสิทธิพิเศษ	36	36	33	36	35	38	38	38
2. สหรัฐอเมริกา									
2.1	สัดส่วนการนำเข้าภายใต้การใช้สิทธิพิเศษฯ จริงต่อการนำเข้าทั้งหมด	11	11	13	7	10	14	11	12
1.2	สัดส่วนของการนำเข้าภายใต้การใช้สิทธิพิเศษฯ จริงต่อการนำเข้าจาก MFN	30	30	31	31	27	-	20	12
1.3	สัดส่วนของการนำเข้าที่ใช้สิทธิพิเศษฯ จริงต่อการนำเข้าสินค้าที่อยู่ในข่ายได้รับสิทธิพิเศษ	48	51	53	54	51	50	48	48
3. ญี่ปุ่น									
3.1	สัดส่วนการนำเข้าภายใต้การใช้สิทธิพิเศษฯ จริงต่อการนำเข้าทั้งหมด	13	16	17	17	17	19	18	19
3.2	สัดส่วนของการนำเข้าภายใต้การใช้สิทธิพิเศษฯ จริงต่อการนำเข้าจาก MFN	53	56	60	64	67	64	64	66
3.3	สัดส่วนของการนำเข้าที่ใช้สิทธิพิเศษฯ จริงต่อการนำเข้าสินค้าที่อยู่ในข่ายได้รับสิทธิพิเศษ	53	59	54	57	59	61	60	60
4. การนำเข้าทั้งหมดของกลุ่มประเทศ OECD									
4.1	สัดส่วนการนำเข้าภายใต้การใช้สิทธิพิเศษฯ จริงต่อการนำเข้าทั้งหมด	8	9	10	11	10	14	11	
4.2	สัดส่วนของการนำเข้าภายใต้การใช้สิทธิพิเศษฯ จริงต่อการนำเข้าจาก MFN	46	47	50	51	9	22	47	
4.3	สัดส่วนของการนำเข้าที่ใช้สิทธิพิเศษฯ จริงต่อการนำเข้าสินค้าที่อยู่ในข่ายได้รับสิทธิพิเศษ	44	45	45	47	45	47	45	

ภายใต้สภาวะการณ์เช่นนี้ ควรที่จะทำการประเมินผลประโยชน์ที่กลุ่มประเทศอาเซียนได้รับจากสิทธิพิเศษฯ ว่าผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการขยายตัวทางการค้า อันเนื่องมาจากความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้นของสินค้าที่นำเข้าจากกลุ่มประเทศอาเซียนนั้น ให้ผลประโยชน์ที่พอเพียงต่อการดำเนินนโยบายหรือปฏิบัติ ตามข้อเรียกร้องของประเทศที่ให้สิทธิพิเศษฯ หรือไม่

นอกจากนี้ การขยายตัวของสินค้าที่ส่งออกจากประเทศกำลังพัฒนาสู่ประเทศที่พัฒนาแล้วนั้น ปัจจัยที่มีส่วนในการผลักดันให้เกิดการขยายตัว ไม่ได้ถูกกำหนดจากสิทธิพิเศษฯ เพียงปัจจัยเดียว แต่ยังขึ้นอยู่กับ การขยายตัวของระบบเศรษฐกิจของโลกและการขยายตัวของระบบเศรษฐกิจของประเทศที่ให้สิทธิพิเศษฯ นั้น ๆ ด้วย ¹

ดังนั้น สิทธิพิเศษฯ จึงให้ผลประโยชน์ในรูปของการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันเท่านั้นอันเกิดจากความแตกต่างของอัตราภาษีศุลกากรที่จัดเก็บตั้งที่กล่าวไว้แล้วข้างต้น นอกจากนี้โดยเนื้อหาหรือรายละเอียดของระบบสิทธิพิเศษฯ ของประเทศที่ให้สิทธิพิเศษฯ นั้นก็มีลักษณะที่ไม่มีความแน่นอน (uncertainty) และไม่สามารถคาดการณ์ได้ (unpredictable) เนื่องจากประเทศที่ให้สิทธิพิเศษฯ จะทำการปรับปรุงแก้ไขรายละเอียดของระบบสิทธิพิเศษฯ ทุกปีเพื่อให้เกิดความเหมาะสมและสอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจของตนและของประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ ตัวอย่างในกรณีของกลุ่มประชาคมยุโรป ก็ได้พิจารณาถึงระดับของการพัฒนาของประเทศกำลังพัฒนาที่ใช้สิทธิพิเศษฯ เพื่อนำมาใช้ในการปรับปรุงการแบ่งปันผลประโยชน์ของระบบสิทธิพิเศษฯ ให้สอดคล้องกับระดับการพัฒนาของประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ ด้วยโดยอาศัยระดับรายได้เฉลี่ย (GDP per Capital) เป็นตัวชี้ ซึ่งประเทศสมาชิกของกลุ่มอาเซียน และกลุ่มประเทศ NICS แห่งเอเชียบางประเทศ (เกาหลี ไต้หวัน ฮองกง)

¹UNCTAD, " Document TD/B/C.5/90, Eighth general report on implementation of the generalized system of preferences," 1984.

ก็มีระดับรายได้โดยเฉลี่ยสูงกว่าประเทศสมาชิกบางประเทศของกลุ่มประชาคมยุโรป¹ และนอกจากนั้นกลุ่มประชาคมยุโรปยังได้พิจารณาถึงความสามารถในการใช้ประโยชน์จากระบบสิทธิพิเศษฯ ด้วย อย่างไรก็ตามในกรณีของประเทศเกาหลี สามารถส่งสินค้าสู่ประชาคมยุโรปภายใต้การใช้สิทธิพิเศษถึง 70 เปอร์เซ็นต์² ของการส่งสินค้าสู่ประชาคมยุโรปทั้งหมด ซึ่งกลุ่มประชาคมยุโรปถือว่าเป็นการเอาเปรียบประเทศด้อยพัฒนาอื่น ๆ เนื่องจากสามารถครองส่วนแบ่งตลาดของสินค้าที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ ในสัดส่วนที่สูง จึงทำให้ประเทศด้อยพัฒนาอื่น ๆ ไม่สามารถได้รับประโยชน์จากสิทธิพิเศษฯ ในรายการสินค้าชนิดนั้น ๆ

ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้ที่ประเทศ NICS และประเทศสมาชิกบางประเทศของกลุ่มอาเซียอาจจะถูกระงับหรือยกเว้นการได้รับสิทธิพิเศษฯจากระบบสิทธิพิเศษฯของประเทศที่ให้สิทธิพิเศษฯในอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษฯเหล่านั้นประสบกับปัญหาทางเศรษฐกิจภายในประเทศของตน อย่างไรก็ตามในกรณีของสหรัฐฯ ยิ่งทำให้เกิดแรงกดดันแก่ประเทศเหล่านั้น ในการดำเนินมาตรการต่าง ๆ ที่ขัดกับหลักการพื้นฐานของ GATT ต่อประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ หรือในกรณีของกลุ่มประชาคมยุโรปได้ให้ความสนใจแก่ประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ ที่มีความสามารถในการใช้ประโยชน์จากสิทธิพิเศษฯในระดับสูง เนื่องจากเกรงว่าประเทศเหล่านั้นจะทำการ dumping หรือ subsidy ในสินค้าที่ประเทศได้รับสิทธิพิเศษฯ ที่ส่งไปยังกลุ่มประชาคมยุโรป³ เนื่องจากสิ่งที่สำคัญที่สุดของการได้รับสิทธิ

¹Commission of the European Communities, "Com(9) 329 final, Generalized system of preferences," Guideline for the 1990s, Brussels, July 1990.

²Commission of the European Communities, "European File 16/87, Generalized preferences for the third world," Brussels, Oct 1987.

³Commission of the European Communities, "com(88) 92 final, Fifth annual report of the commission on the Communities's Anti-Dumping and Anti-Subsidy Activities," Brussels, March 1988.

ประโยชน์นี้จะต้องไม่ก่อให้เกิดผลเสียหายแก่ผู้ประกอบการภายในของประเทศที่ให้สิทธิพิเศษฯ ซึ่งถูกกำหนดเป็นหัวข้อที่สำคัญของประเทศที่ให้สิทธิพิเศษฯ ทุกประเทศ ดังนั้นควรที่จะทำการประเมินผลกระทบที่จะมีขึ้นจากการที่ประเทศสมาชิกของอาเซียนหรือประเทศ NICS ถูกระงับการได้รับสิทธิพิเศษฯ เนื่องจากระดับของการพัฒนาระหว่างประเทศสมาชิกของกลุ่มประเทศอาเซียน หรือระหว่างกลุ่มประเทศอาเซียนกับ NICS ก็อยู่ในระดับที่แตกต่างกัน ดังนั้น เมื่อประเทศที่อยู่ในข่ายการถูกระงับการได้รับสิทธิพิเศษฯ ถูกตัดสิทธิพิเศษฯ ไปแล้วนั้นย่อมก่อให้เกิดผลประโยชน์แก่ประเทศอื่น ๆ ที่ไม่ถูกระงับสิทธิพิเศษฯ ซึ่งรวมถึงประเทศสมาชิกของกลุ่มอาเซียนด้วย อันเกิดจากผลกระทบของการทดแทนกัน (Substitute effect)

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

จากจุดมุ่งหมายของระบบสิทธิพิเศษฯ ที่จะช่วยให้ประเทศกำลังพัฒนาสามารถส่งสินค้าออกแข่งขันกับสินค้าจากประเทศที่พัฒนาแล้ว เพื่อเพิ่มรายได้จากการส่งออกแก่ประเทศกำลังพัฒนาเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสินค้าประเภทสินค้าอุตสาหกรรมและจากผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากระบบสิทธิพิเศษฯ นี้ทำให้ประเทศที่ให้สิทธิพิเศษฯ บางประเทศโน้มเอียงที่จะทำการต่อรองทางการค้าในลักษณะพหุภาคี เพื่อให้ประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ ปฏิบัติตามข้อ เรียกร้องต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

ดังนั้นงานวิจัยชิ้นนี้จะทำการประมาณค่าผลกระทบจากระบบสิทธิพิเศษฯ ที่มีต่อการส่งออกของประเทศสมาชิกของกลุ่มอาเซียน ในแง่ที่ว่าระบบสิทธิพิเศษฯ นั้นได้ช่วยก่อให้เกิดการขยายตัวทางการค้ากับสินค้านานาชนิดต่าง ๆ ของกลุ่มประเทศอาเซียนที่ประเทศที่ให้สิทธิพิเศษฯ นำเข้ามาน้อยเพียงไร เพื่อนำมาใช้ในการวางนโยบายเพื่อจะได้ประเมินถึงผลกระทบของการไม่ปฏิบัติตามหรือดำเนินนโยบายตามข้อ เรียกร้องของประเทศที่ให้สิทธิพิเศษฯ ว่าจะมีผลเสียหายต่อการส่ง

ออกของประเทศสมาชิกของกลุ่มอาเซียนอย่างไร ในลักษณะที่ว่าจะทำให้เกิดการหดตัวของ การส่งออกของประเทศอาเซียนมากน้อยเพียงไร

ในส่วนที่สองนั้น งานวิจัยชิ้นนี้จะทำการประมาณค่าผลประโยชน์ที่ประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียนจะได้รับจากการที่ประเทศสมาชิกของกลุ่มอาเซียนบางประเทศถูกระงับหรือยกเว้น การได้รับสิทธิพิเศษ ของกลุ่มประชาคมยุโรป สหรัฐฯ ญี่ปุ่น อันเป็นผลมาจากการที่ระดับการพัฒนาของประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษ ได้พัฒนาไปอยู่ในระดับที่สูง โดยในที่นี้จะกำหนดให้ประเทศสมาชิกของกลุ่มอาเซียนที่ถูกระงับการได้รับสิทธิพิเศษ จาก 3 ระบบดังกล่าวไว้ข้างต้นนั้น ประกอบด้วยประเทศสิงคโปร์ มาเลเซีย และย้งรวมถึงประเทศเกาหลี ฮองกง ไต้หวัน ซึ่งเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ด้วย เพื่อให้ทราบถึงผลประโยชน์ที่ประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนอื่น ๆ ที่ไม่ได้ถูกระงับการได้รับสิทธิพิเศษจะได้รับอันเกิดจากผลกระทบของการทดแทนกันว่ามีมากน้อยเพียงไร

1.3 วิธีการวิจัย

ผลกระทบของระบบสิทธิพิเศษ ที่มีต่อการค้าระหว่างประเทศนั้นจะมีผลกระทบในลักษณะที่ก่อให้เกิดการขยายตัวทางการค้า โดยการค้าที่ขยายตัวนั้นจะประกอบด้วย ผลกระทบ Trade Creation และผลกระทบ Trade Diversion โดยที่ Trade Creation นั้นจะหมายถึงการที่ผู้บริโภคในประเทศที่ให้สิทธิพิเศษนั้น บริโภคสินค้าที่นำเข้าจากประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษสูงขึ้น ซึ่งมีราคาถูกกว่าโดยเปรียบเทียบกับสินค้าที่ผลิตขึ้นในประเทศของตน ซึ่งมีราคาสูงกว่า ส่วน Trade Diversion หมายถึง การที่ผู้บริโภคในประเทศที่ให้สิทธิพิเศษนั้นหันไปบริโภคสินค้าที่นำเข้าจากประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษ ซึ่งมีราคาถูกกว่าแทนการบริโภคสินค้าที่นำเข้าจากประเทศที่ไม่ได้รับสิทธิพิเศษ ซึ่งมีราคาสูงกว่า¹

¹Baldwin, R.E. and Murray, T., "MFN tariff reduction and developing country trade benefits under the GSP," Economic Journal (March 1977) : 32.

ออกของประเทศสมาชิกของกลุ่มอาเซียนอย่างไร ในลักษณะที่ว่าจะทำให้เกิดการหดตัวของ การส่งออกของสมาชิกกลุ่มประเทศอาเซียนมากนักหรือไม่

ในส่วนที่สองนั้น งานวิจัยชิ้นนี้จะทำการประมาณค่าผลประโยชน์ที่ประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียนจะได้รับจากการที่ประเทศสมาชิกของกลุ่มอาเซียนบางประเทศถูกระงับหรือยกเว้น การได้รับสิทธิพิเศษ ของกลุ่มประชาคมยุโรป สหรัฐฯ ญี่ปุ่น อันเป็นผลมาจากการที่ระดับการพัฒนาของประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษ ได้พัฒนาไปอยู่ในระดับที่สูง โดยในที่นี้จะกำหนดให้ประเทศสมาชิกของกลุ่มอาเซียนที่ถูกระงับการได้รับสิทธิพิเศษ จาก 3 ระบบดังกล่าวไว้ข้างต้นนั้น ประกอบด้วยประเทศสิงคโปร์ มาเลเซีย และยังมีรวมถึงประเทศเกาหลี ยองกง ไต้หวัน ซึ่งเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ด้วย เพื่อให้ทราบถึงผลประโยชน์ที่ประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียนอื่น ๆ ที่ไม่ได้ถูกระงับการได้รับสิทธิพิเศษจะได้รับอันเกิดจากผลกระทบของการทดแทนกันว่ามีมากน้อยเพียงไร

1.3 วิธีการวิจัย

ผลกระทบของระบบสิทธิพิเศษ ที่มีต่อการค้าระหว่างประเทศนั้นจะมีผลกระทบในลักษณะที่ก่อให้เกิดการขยายตัวทางการค้า โดยการค้าที่ขยายตัวนั้นจะประกอบด้วย ผลกระทบ Trade Creation และผลกระทบ Trade Diversion โดยที่ Trade Creation นั้นจะหมายถึงการที่ผู้บริโภคในประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษนั้น บริโภคสินค้าที่นำเข้าจากประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษสูงขึ้น ซึ่งมีราคาถูกกว่าโดยเปรียบเทียบกับสินค้าที่ผลิตขึ้นในประเทศของตน ซึ่งมีราคาสูงกว่า ส่วน Trade Diversion หมายถึง การที่ผู้บริโภคในประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษนั้นหันไปบริโภคสินค้าที่นำเข้าจากประเทศที่ได้รับสิทธิพิเศษ ซึ่งมีราคาถูกกว่าแทนการบริโภคสินค้าที่นำเข้าจากประเทศที่ไม่ได้รับสิทธิพิเศษ ซึ่งมีราคาสูงกว่า ¹

¹ Baldwin, R.E. and Murray, T., "MFN tariff reduction and developing country trade benefits under the GSP," Economic Journal (March 1977) : 32.

โดยงานวิจัยชิ้นนี้ได้้นำเอาวิธีการของ Baldwin ในการประมาณค่า Trade Creation มาใช้โดยทำการปรับปรุงวิธีการในการประมาณค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อการนำเข้า ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่ง ในการคำนวณค่า Trade Creation ให้มีความน่าเชื่อถือสูงขึ้นและสอดคล้องกับลักษณะของการศึกษาที่ทำการศึกษาเป็นกลุ่มประเทศและในส่วนของ Trade diversion นั้น ได้นำเอาวิธีการของ Christopher Clague มาใช้โดยทำการปรับปรุงสูตรในการคำนวณบางประการ เพื่อให้สอดคล้องกับการศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กันหลายประเทศ รวมทั้งปรับปรุงวิธีการประมาณค่าความยืดหยุ่นของการทดแทนกันให้มีความน่าเชื่อถือสูงขึ้นด้วยเช่นกัน ซึ่งการวิเคราะห์ผลกระทบทั้งสองนี้มีลักษณะ Comparative Statics โดยจะกำหนดให้ปี พ.ศ. 2528 เป็นปีฐานในการประมาณค่าผลกระทบทั้ง 2 ส่วนนี้ซึ่งเป็นผลประโยชน์ที่กลุ่มประเทศอาเซียนได้รับจากการค้าที่ขยายตัวว่ามีค่ามากน้อยเพียงไร รวมทั้งทำการประมาณค่าผลประโยชน์ที่ประเทศสมาชิกอื่น ๆ ในกลุ่มอาเซียนได้รับ จากการที่ประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนคือ มาเลเซีย สิงคโปร์ และประเทศ NICS แห่งเอเชีย (เกาหลี ไต้หวัน ฮองกง) ถูกระงับการได้รับสิทธิพิเศษว่ามีค่ามากน้อยเพียงไรด้วย

ในส่วนสุดท้ายจะทำการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่แต่ละประเทศสมาชิกของกลุ่มอาเซียนในแต่ละรายการสินค้าที่ได้รับสิทธิพิเศษฯ จาก สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่นและกลุ่มประชาคมยุโรป รวมทั้งเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนได้รับจากการที่ประเทศ สิงคโปร์ มาเลเซีย และ กลุ่มประเทศ NICS ถูกระงับการได้รับสิทธิพิเศษฯ จากทั้ง 3 ระบบ โดยอาศัยปี พ.ศ. 2528 เป็นปีฐานในการเปรียบเทียบ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

เนื่องจากงานวิจัยชิ้นนี้ทำการศึกษาผลกระทบของระบบสิทธิพิเศษฯ ที่มีต่อการส่งออกของกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งประกอบด้วย ประเทศไทย สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ จากประเทศที่ให้สิทธิพิเศษฯ ที่สำคัญของกลุ่มอาเซียนซึ่งประกอบด้วย สหรัฐอเมริกา กลุ่มประชาคมยุโรป และ ญี่ปุ่น

ดังนั้นงานวิจัยชิ้นนี้จะทำการศึกษาในทุกรายการสินค้าที่กลุ่มประเทศอาเซียนได้รับสิทธิพิเศษฯ ซึ่งจะครอบคลุมทั้งสินค้าเกษตรกรรม และ อุตสาหกรรม โดยในกลุ่มประชาคมยุโรป รายการสินค้าที่ใช้ในการศึกษานั้นจะอยู่ในระดับ NIMEX 6 digit สำหรับประเทศสหรัฐอเมริกา และ ญี่ปุ่นนั้น รายการสินค้าที่ใช้ในการศึกษานั้นจะอยู่ในระดับ SITC 7 digit และ H.N. 7 digit ตามลำดับ โดยข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา จะเป็นข้อมูลรายปีและอยู่ในช่วงปี พ.ศ. 2519-2531

1.5 แหล่งข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ในที่นี้ ส่วนใหญ่ได้จาก 4 แหล่งด้วยกัน โดยข้อมูลรายการสินค้าและอัตราภาษีศุลกากรที่ใช้ในการวิเคราะห์ของกลุ่มประชาคมยุโรปได้จาก delegation of The Commission of the European Communities ในรายงานประจำปี Eurostat ซึ่งเป็นข้อมูลรายปีสำหรับรายการสินค้าที่มีการนำเข้าและส่งออกของ EEC. ตาม Code NIMEX และคู่มือสำหรับจัดเก็บภาษีศุลกากรประจำปี TARIC.

สำหรับข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ของ สหรัฐอเมริกา ได้จาก Trade Information Service, U.N. และ Commercial Office , US Embassy ในเอกสาร U.S. General Import, Schedule A, Commodity by Country

ในส่วนของประเทศญี่ปุ่นนั้นจะได้จาก Trade Information Service U.N. และ Jatro ในเอกสาร Japan Exports and Imports และ Custom Tariff Schedule of Japan 1985, Japan Tariff Association